

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, Palárikova 1449, Čadca, proti postupu Mestského súdu Košice v konaniach vedených pod sp. zn. 24C/20/2006, sp. zn. 24C/96/2016, sp. zn. 24C/8/2020, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 5Co/217/2018, sp. zn. 5Co/153/2022 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 4Cdo 52/2019 a sp. zn. 8Cdo/100/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom Mestského súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 24C/20/2006, sp. zn. 24C/96/2016, sp. zn. 24C/8/2020 (ďalej aj „prvoinštančné konanie“), postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5Co/217/2018, sp. zn. 5Co/153/2022 (ďalej len „odvolacie konanie“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4Cdo 52/2019 a sp. zn. 8Cdo/100/2024 (ďalej aj „dovolacie konanie, spolu aj „napadnuté konanie“). Navrhuje tiež prikázať najvyššiemu súdu konať

bez zbytočných prietáhov, priznať mu primerané finančné zadostučinenie 10 500 eur a náhradu trov konania pre ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu bol neúspešnou stranou sporu proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody 79 539,58 eur s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy 10 200 eur s príslušenstvom, ktoré sťažovateľovi mali vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Borovského v niekoľkých exekučných konaniach. Súdny spor sťažovateľ inicioval 1. júla 2005 podaním žaloby na Okresný súd Bratislava I, ktorý vec postúpil na Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“). Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, sťažovateľ uvádza, že okresný súd bol v období rokov 2006 – 2015 úplne nečinný. Po prvom meritórnom rozhodnutí okresného súdu rozsudkom sp. zn. 24C/96/2016 zo 16. novembra 2017 (sťažovateľ nesprávne uvádza dátum rozhodnutia 17. november, pozn.), ktorým súd zaviazal žalovanú uhradiť sťažovateľovi majetkovú ujmu 10 705,80 eur s príslušenstvom a nemajetkovú ujmu 15 024,21 eur s príslušenstvom, rozhodol v odvolacom konaní krajský súd potvrdzujúcim rozsudkom sp. zn. 5Co/ 217/2018 z 10. júla 2018. Na základe dovolania došlo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/52/2019 z 26. februára 2020 k zrušeniu oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd druhýkrát meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 24C/8/2020 z 29. marca 2022 a, riadiac sa právnym názorom najvyššieho súdu, sťažovateľovu žalobu v celom rozsahu zamietol. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 5Co/153/2022 z 19. októbra 2023, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo ešte rozhodnuté. Podľa sťažovateľa je celková dĺžka napadnutého konania viac ako 21 rokov z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľná a predstavuje v materiálnom poňatí stav odmietnutia spravodlivosti, a teda porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdenom porušení ním namietaných základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru prietáhovým postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia. Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodňuje celkovou dĺžkou napadnutého konania, keď sa nachádza v stave právnej neistoty a v strese. Namiesto riadneho vymoženía odškodnenia nastala u neho druhotná platobná neschopnosť, zaťaženie početnými exekúciami pre neplatenie záväzkov, čím sťažovateľovi vznikali zbytočné náklady. Uvedené malo aj negatívny dopad na jeho rodinný život, čo viedlo k rozvodu jeho manželstva a zhoršovaniu jeho ťažkej choroby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. S ohľadom na pomerne strohý obsah predloženej ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval za vhodné požiadať v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde všeobecné súdy o vyjadrenie sa k tvrdeniam sťažovateľa.

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

6. Mestský súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/41/2026 z 11. marca 2026, pripojiac podrobný opis priebehu napadnutého konania, v meritórnej časti rozhodovania všeobecnými súdmi všetkých inštancií (zhodujúcich sa s opisom sťažovateľa) poprel tvrdenie sťažovateľa, že mal byť v období od roku 2006 do 2015 úplne nečinný. Napadnuté konanie o náhradu škody uplatnenej sťažovateľom titulom nesprávneho úradného postupu sa na okresnom súde začalo 24. mája 2006. Po prípravných úkonoch (replika, duplika) bolo pojednávanie uskutočnené 14. mája 2007. Okresný súd uznesením č. k. 24C/20/2006-94 zo 17. mája 2007 pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpil ako žalovaný v 2. rade JUDr. Ján Borovský. Vo veci boli uskutočnené pojednávania 2. augusta 2007, 17. septembra 2007 a 29. októbra 2007. Následne okresný súd rozhodol o pripustení pristúpenia ďalšieho žalovaného, realizoval výsluch všetkých strán a zároveň realizoval ďalšie úkony súvisiace s dokazovaním – žiadosti o zapožičanie exekučných spisov od rôznych okresných súdov, žiadosť na Slovenskú komoru exekútorov, žiadosti adresované ďalším subjektom o splnenie edičnej povinnosti atď., ako aj prípravné úkony súvisiace s pristúpením ďalšieho žalovaného do konania (doručenie žaloby, replika, duplika). V priebehu súdneho konania 8. júna 2011 žalovaný v 2. rade zomrel. Súd preto prerušil konanie až do právoplatného skončenia dedičského konania po žalovanom v 2. rade. Od 8. júna 2011 teda v predmetnej veci nastala skutočnosť, ktorá bránila pokračovať v konaní a tento stav trval až do 12. novembra 2015 (dedičské konanie dovtedy stále nebolo skončené), keď súd na základe späťvzatia žaloby voči žalovanému v 2. rade uznesením č. k. 24C/20/2006-416 z 12. novembra 2015 konanie medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade zastavil a vo vzťahu k ostávajúcej žalovanému v 1. rade vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 24C/96/2016. Celková dĺžka konania 19 rokov a 10 mesiacov (z toho 15 rokov a 6 mesiacov na súde prvej inštancie) bola v značnej miere ovplyvnená nevyhnutnosťou vydania uznesenia o prerušení konania, ako aj vydaním viacerých rozhodnutí súdov vyšších inštancií. Mestský súd v okolnostiach daného prípadu bol toho názoru, že okrem dĺžky konania na súde prvej inštancie je potrebné zohľadniť aj dĺžku konania na súdoch vyšších inštancií.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/163/2026 z 10. marca 2026 uviedol, že vo veci vedenej pod sp. zn. 5Co/217/2018 odvolacie konanie začalo 12. júna 2018 a rozhodnuté bolo potvrdzujúcim rozsudkom z 10. júla 2018, teda odvolacie konanie trvalo jeden mesiac. Proti tomuto rozsudku sp. zn. 5Co/217/2018 z 10. júla 2018 bolo podané dovolanie, na základe ktorého bol už uvedený rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/52/2019 z 26. februára 2020 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie

a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 24C/8/2020 z 29. marca 2022 a na základe odvolania podaného proti tomuto rozsudku začalo 22. júna 2022 na krajskom súde odvolacie konanie pod sp. zn. 5Co/153/2022. Krajský súd rozhodol vo veci 19. októbra 2023, pričom jeho rozhodnutiu predchádzalo dôsledné skúmanie splnenia procesných podmienok, najmä posudzovanie prekážky litispendencie a *res iudicata*, a to v korelácii so 150 súdnymi spormi vedenými žalobcom, ako to vyplýva z odpovede na lustráciu v databáze súdov z 20. septembra 2023, ktorá je súčasťou zberného spisu sp. zn. 5Co/153/2022.

7.1. Vo veci vedenej pod sp. zn. 5Co/153/2022 odvolacie konanie trvalo od 22. júna 2022 do 19. októbra 2023, t. j. šesťnásť mesiacov, pričom je potrebné brať na zreteľ aj čas nevyhnutý na štúdium spisového materiálu obstaraného tak prvoinštančným súdom, ako aj čas nevyhnutný na lustráciu 150 súdnych sporov vedených žalobcom. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie. Z hľadiska rozhodovania krajským súdom je spor právoplatne skončený, keďže dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom.

7.2. Podľa krajského súdu obe odvolacie konania boli skončené v štandardnej dobe potrebnej na prejednanie riadneho opravného prostriedku, ako tento záver vyplýva z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu a na dĺžku dovolacieho konania krajský súd nemá žiaden vplyv. Nesúhlasil preto s názorom sťažovateľa o priet'ahoch spôsobených v konaniach vedených na krajskom súde, ktoré by mali mať podiel na celkovo trvajúcej dobe súdneho konania dvadsaťjeden rokov. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa považoval za neopodstatnenú.

III.3. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

8. Najvyšší súd k svojmu vyjadreniu sp. zn. KP 3/2026-84,Cpj 56/2026 z 2. marca 2026 pripojil stanovisko predsedníčky senátu, ktorá skonštatovala, že vec vedená na najvyššom súde pod sp. zn. 4Cdo/52/2019 napadla na dovolací súd 7. marca 2019 a ako zákonnej sudkyňi jej bola pridelená 8. januára 2020. O dovolaniach sporových strán bolo rozhodnuté uznesením sp. zn. 4Cdo/52/2019 z 26. februára 2020. Druhé dovolacie konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 8Cdo/100/2024 napadla 17. júla 2024. O podanom dovolaní žalobcu bolo rozhodnuté uznesením sp. zn. 8Cdo/100/2024 z 25. februára 2026. Predsedníčka senátu tiež uviedla, že pridelené spisy v súdnom oddelení vybavuje podľa poradia nápadu s výnimkou prednostných vecí určených rozvrhom práce. Rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponechala na úvahu ústavného súdu.

9. Ústavný súd nemal za nevyhnutné doručovať vyjadrenia všeobecných súdov sťažovateľovi na repliku, pretože skutočnosti v nich uvedené korešpondujú s obsahom jeho ústavnej sťažnosti a sú mu teda prevažne známe a na posúdenie veci ústavným súdom nemali rozhodujúci vplyv.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy:

10. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

11. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa*, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

13. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje relevantná sťažnostná argumentácia (vrátane absencie akýchkoľvek príloh v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu všeobecných súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia vo vzťahu k označeným právam sťažovateľa. Sťažovateľ vo všeobecnej rovine namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy numerickým vyjadrením celkovej dĺžky súdneho sporu (21 rokov). Vo vzťahu k namietanému právu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sťažnostná argumentácia absentuje úplne. Ide pritom o v poradí štyridsiatu tretiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa a dvanásť pri právnom zastúpení v záhlaví uvedeným právnym zástupcom, čím by bolo možné predpokladať, resp. očakávať istý stupeň odbornosti pri písaní podaní, najmä ak sú adresované ústavnému súdu.

14. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľ je zastúpený právnym zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie

úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

15. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pričom nedostatky náležitostí ústavnej sťažnosti sťažovateľovi vytýkal už viackrát (napr. II. ÚS 265/2011, I. ÚS 101/2021, I. ÚS 620/2023, II. ÚS 111/2024, I. ÚS 600/2025).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, IV. ÚS 173/2021) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

17. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, II. ÚS 464/2018). Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž aj požiadavka, aby ústavná sťažnosť smerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci k predchádzaniu zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020).

18. Aplikujúc citovanú ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu na konkrétny prípad sťažovateľa, možno dospieť k záveru, že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k namietaným zbytočným prietahom v procese rozhodovania zo strany všeobecných súdov nedochádzalo.

19. Vo veci sťažovateľa opakovane rozhodovali všeobecné súdy všetkých troch inšancií. Konanie na súde prvej inšancie bolo v období od 8. júna 2011 do 12. novembra 2015 (takmer štyri a pol roka) prerušené, keď prebiehalo dedičské konanie po žalovanom v 2. rade, čo sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zamlčal. Okresný súd ako súd prvej inšancie vo veci sťažovateľa meritórne

rozhodol naposledy rozsudkom sp. zn. 24C/8/2020 z 29. marca 2022, ktorý bol napadnutý zo strany sťažovateľa odvolaním. Krajský súd v poradí druhom odvolacom konaní rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom sp. zn. 5Co/153/2022 z 19. októbra 2023, proti ktorému sťažovateľ podal dovolanie. Súdny spis bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní 17. júla 2024. Ústavná sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta nečinnosť a prietahy v postupe okresného súdu a krajského súdu, bola ústavnému súdu doručená 23. februára 2026, keď sa vec tri a pol roka nachádzala mimo dispozície okresného súdu (od 22. júna 2022) a viac ako rok a sedem mesiacov mimo dispozície krajského súdu.

20. Posúdením uvedeného časového rámca tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď k porušovaniu namietaných základných práv postupom mestského (predtým okresného) súdu a krajského súdu už nemohlo dochádzať, keďže vec sa nachádzala mimo dispozičnej sféry oboch týchto súdov a konanie na prvej a druhej inštancii, ktoré bolo právoplatne skončené, sa nestane znova prietahovým len v dôsledku podania mimoriadného opravného prostriedku (m. m. IV. ÚS 25/2026). Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Najvyšší súd v poradí prvom dovolacom konaní sp. zn. 4Cdo/52/2019 rozhodol uznesením sp. zn. 4Cdo/52/2019 z 26. februára 2020 (dĺžka dovolacieho konania predstavovala menej ako jeden rok). V ostatne vedenom dovolacom konaní rozhodol uznesením sp. zn. 8Cdo/100/2024 z 25. februára 2026, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol. Dĺžka dovolacieho konania prebiehajúceho od 17. júla 2024 do 25. februára 2026 predstavovala jeden rok a sedem mesiacov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska pri zohľadnení povahy dovolacieho konania a postavenia najvyššieho súdu v sústave všeobecných súdov stále akceptovateľná doba.

22. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na úlohu a postavenie dovolacieho súdu ako najvyššej súdnej inštancie, ktorá preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu na základe podaného dovolania v intenciách dovolacích dôvodov a robí tak na podklade skutočností, ktoré boli zistené a preukázané v celom súdnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzali. Z uvedeného teda priamo vyplýva zvýšená faktická a časová náročnosť. Ako podstatné k dovolaciemu konaniu treba uviesť aj to, že primárnou úlohou najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej autority v krajine (spolu s Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky a ústavným súdom, ktorý však z hľadiska jeho postavenia stojí mimo sústavy všeobecných súdov) pri rozhodovaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku legitímne očakávanie každého, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámeček, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania [I. ÚS 203/2021 (ZNaU 82/2021)].

23. Overením aktuálneho stavu sťažovateľovej veci ústavný súd konštatuje, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/100/2024 z 25. februára 2026 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa

doručené 8. apríla 2026 (čo tiež ústavnému súdu neoznámil), čím nadobudlo právoplatnosť. V nadväznosti na rozhodnutie dovolacieho súdu zostal právoplatný 17. januára 2024 i rozsudok okresného súdu sp. zn. 24C/8/2020 z 29. marca 2022 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/153/2022 z 19. októbra 2023. Právoplatné ukončenie veci je zavŕšením procesu odstránenia právnej neistoty sťažovateľa.

24. S ohľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že ani v postupe najvyššieho súdu v dovolacom konaní nevzhladol okolnosť, ktorá by mu umožňovala prijať ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Nemožno tiež ponechať bez povšimnutia, že ak sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti primárne namietal nečinnosť súdu prvej inštancie v konaní vedenom od roku 2006, mal dostatočný časový priestor napadnúť ústavnou sťažnosťou porušenie jeho práv v čase, keď prvoinštančný súd mal dispozíciu s vecou, a nie až *ex post*, keď už dĺžku konania (vzhlľadom na skončenie veci u neho) tento už nemohol nijako ovplyvniť. Tým sťažovateľ evidentne nepostupoval v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ [t. j. práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým)], ktoré samozrejme dopĺňa výsostnú povinnosť súdu konať tak, aby sa čo najskôr odstránila právna neistota toho, kto sa na súd obrátil. Sporová strana či účastník konania, ktorému prioritne ide o čo najrýchlejšie rozhodnutie v jeho veci, nemôže byť len pasívnym pozorovateľom postupu v jeho veci konajúcich súdov, najmä ak poukazuje na význam sporu pre jeho osobu, tak ako to robí sťažovateľ. Okrem toho, že ústavný súd poskytuje ochranu len skutočne porušeným právam, ani neúspech v spore nemožno nahrádzať požadovaním finančného zadosťučinenia.

26. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok omietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu